

Thomas Dybdahl spillede i weekenden to udsolgte og uforglemmelige koncerter i DR's koncerthus. Blandingen af den melankolske musik og DR UnderholdningsOrkestret gjorde koncerten både intens og storslået. Foto: Facebook

Here I am. Flesh and bones.

Thomas Dybdahls hudløse og uforløste musik blev forløst af DR UnderholdningsOrkestret ved en overvældende koncert i Radiohusets Koncertsal i går aftes.

Anmeldelse
af Maria Skinbjerg

Og der var vi. 1.800 mennesker samlet i en svævende koncertsal, men uden at skænke en eneste tanke til den ingeniørmæssige udfordring. Alligevel var følelsen der. Altså følelsen af at svæve. Tager man Thomas Dybdahls smukt plagede stemme og DR UnderholdningsOrkestrets 24 strygere, har man årsagen til følelsen. Søndag aften kunne den norske, crooner og band præsentere de allerede velkendte folk-popsange fra opsamlingsalbummet *En samling*. Stemningen var unik, for vi var alle klar over, at vi var de heldige. Vi havde fået billetter til den ene af Thomas Dybdahls to udsolgte koncerter i Danmark.

Ikke spor tungsindigt

Da Dybdahls klangfulde vokal synger sin

Første sætning i indledningsnummeret *Maury The Pawn* fra hans seneste album, *Science*, melder længslen sig straks efter at læne sig frem i sædet og få det hele med. Godt nok giver Dybdahls stemme gåsehud helt inde på knoglerne, men de strittende hår på underarmene dokumenterer også, at akustikken uden tvivl er blevet bedt om at spille hovedrollen i denne sal. Et kig til siden viser, at alle de andre orange stolerygge på min række også står uberørt. Dybdahls stemme har fortjent denne sal.

**Kort tid efter har han
charmeret hele salen til at synge med:
Here I am. Flesh and Bones**

På scenen i midten af salen står Thomas Dybdahl med sin guitar og sit band. Bag dem sidder violinisterne og cellisterne. Dybdahls sorte jakkesæt afspejler hans melankolske tekster, men koncerten er ikke spor dyster. Efter *October Trilogy*-hjerterbørn såsom *That Great October Sound* og *Adelaide*, overrasker Dybdahl sit publikum. Han smiler op til orkestret, som smiler igen til den karismatiske sanger. Langsomt begynder violinisterne at

spille med fingrene på deres violiner, og optakten til den kraftfulde ballade *Cecilia* er hermed antændt. Kort tid efter har han charmeret hele salen til at synge med: "Here I am. Flesh and Bones." Ingen anden sætning ville passe bedre på aftenens fortættede stemning. På sin egen eftertænksomme måde betragter troubadouren først sit publikum, hvorefter han træder tilbage på de træbeklædte tilskuerterrasser for at give musikerne plads – et foretagende, der på ingen måde tenderer falsk ydmyghed.

Foden og hosen

Hvis Dybdahl var foden søndag aften, så var DR UnderholdningOrkester hosen. Deres samarbejde passede ubesværet sammen. Men man kan godt undvære hoser – at undvære foden ville straks være mere besværligt. Strygernes primære rolle var at understøtte det orgel, der allerede bliver spillet på de dybsindige melodier. Dybdahl og hans stemme var utvivlsomt det vigtigste instrument i koncerten, men orkestret optrådte alligevel som en velmagende smagsforstærker. Symfonien forløste Dybdahls musik og gjorde dermed koncerten ligeså storslået, som den var intens. Dybdahls hidtil største musikalske bedrift, *One day You'll dance For Me, New York City*, blev som det

eneste nummer forringet af orkestrets bidrag. Forventningen, om at Dybdahls stemme og hans akustiske guitar ville få lov at skinne helt alene på dette nummer, blev bristet et halvt minut inde i den tankevækkende ballade. Her meldte orkestret deres indpas med alt, hvad den kunne trække. Det havde de ikke behøvet. Den populære sang burde få lov til at stå alene – kun ledsaget af Dybdahls uforløste lyd. En lyd, der havde fortjent en personrettet hyldest.

Smagsprøve på nyt nummer

Den nye musikscene rummer mange unge talenter. Men den 30-årige kunstner beviste søndag aften, hvorfor hans musik har vundet både guld og platin. Der er ligeledes håb for Dybdahls kommende album, som han gav en smagsprøve på sidst i koncerten. Nummeret *Party Like It's 1929* er ikke lige så roligt og melankolsk som materialet på de fire første albums. I modsætning til *Science* og Oktobertrilogien levede dette nummer ikke efter devisen: Less is more. Det indeholdt dog stadig den klangfulde vokal og det unikke Dybdahlske udtryk, som man kunne opleve ved den storslåede koncert søndag aften.

maraskinbjerg@gmail.com

Disse numre blev spillet

Maury the Pawn, October Sound, Solitude, Something Real, From Grace, Adelaide, One Day You'll Dance for Me, New York City, U, Cecilia, Pale Green Eyes, Piece, Still My Body Aches, Party Like Its 1929, Honey